

Het Reservaat

LISELOTTE STAVORINUS

Het Reservaat

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

Alle overeenkomsten in dit boek met bestaande personen en/of gebeurtenissen zijn onopzettelijk en berusten op toeval.

© 2013 De Crime Compagnie en Liselotte Stavorinus

Omslagontwerp Studio 100%

Auteursfoto: Vicky Keulen, PhotograVics

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

ISBN 978 94 6109 099 7

NUR 320

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

Proloog

Er zijn momenten in het leven dat je keuzes maakt die de koers van de toekomst zodanig bepalen dat je later wenst dat je de andere kant op was gegaan.

Niet naar rechts, maar naar links. Niet vooruit, maar terug. Niet met de stroom mee, maar ertegenin. Het is vreemd dat je leven zo dramatisch kan worden beïnvloed door een enkele beslissing. Zelfs een simpele verhuizing kan verstrekkende consequenties hebben. Als we andere keuzes hadden gemaakt had ons leven er heel anders uitgezien op dit moment.

Ik sta in de grote tuin van de Zuid-Franse villa en kijk uit over de azuurblauwe Méditerranée, zo rustig en rimpelloos op deze warme zomerdag. Ondanks de warmte ril ik en wrijf over mijn blote armen. Ik probeer nog steeds te begrijpen wat er is gebeurd en ik twijfel bijna of de surrealistische beelden in mijn gedachten wel echt zijn. Maar de krassen en het opgedroogde bloed op mijn benen getuigen dat ik het me niet heb verbeeld. Mijn maag trekt samen als ik me realiseer wat zich hier vannacht heeft afgespeeld.

Het gesprek net in de keuken met de Franse inspecteur verliep moeizaam. Was het eigenlijk wel een gesprek? Het leek meer een verhoor. Aanvankelijk was hij met me begaan en toonde hij respect voor mijn verdriet. Maar na een tijdje werd hij ongedurig door mijn vage antwoorden. Hij zat tegenover me en tikte met een pen op het houten blad van de lange keukentafel. Donkere transpiratiekringen verschenen onder zijn armen op het lichtblauwe katoen van zijn overhemd. Hij wachtte blijkbaar op een antwoord, maar ik kon me zijn vraag helemaal niet herinneren en ik keek hem niet-begrijpend aan.

Hij zuchtte en herhaalde zijn vraag vermoeid en langzaam,

zorgvuldig articulerend. Door zijn zware Franse accent verstond ik hem nauwelijks.

‘Let me ask you one more time; where were you between three and five o’clock this morning?’

Zenuwachtig grinnikte ik om zijn rare uitspraak, hij deed me denken aan inspecteur Clouseau.

Hij gooide zijn pen op de tafel en vloekte zachtjes. IJzig keek hij me aan en siste: *‘This is not funny, Madame. Not funny at all. Someone died here last night!’*

Hij had gelijk, natuurlijk. Dit was absoluut niet grappig. Dit was een drama.

Waar was Victor eigenlijk en waar waren de anderen? Ik was plotseling zo ontzettend moe. De man mopperde zachtjes iets in het Frans, geïrriteerd door de onnozele blonde Hollandaise die hem niet leek te begrijpen.

Waar was ik tussen drie en vijf uur in de ochtend? In de prachtige villa in St. Tropez van Marcus en Amanda natuurlijk, samen met al onze vrienden. Het was een prachtige avond geweest, een groot feest. We vierden de verjaardag van Amanda. De dj was speciaal ingevlogen vanaf Ibiza, we dansten alsof ons leven ervan afhing. Iedereen verkeerde in een euforische stemming, het was niet zomaar een feest; het was een bezegeling van onze vriendschap.

Waar ik precies was tussen drie en vijf uur ’s ochtends wist ik eerlijk gezegd niet meer. Een gedeelte van de afgelopen nacht was verdwenen uit mijn geheugen, maar het leek me niet verstandig dat op dit moment te vertellen. Waarom duurde het gesprek zo lang? Mijn keel voelde rauw en mijn hoofd deed zeer, het klopte synchroon mee met de driftig tikkende secondewijzer van de keukenklok.

Met mijn vingertoppen masseerde ik mijn slapen en probeerde de stekende pijn in mijn enkel te negeren. Ik sloot mijn ogen en verlangde hevig naar een groot schoon bed met frisse witte lakens zodat ik kon uitrusten en alleen kon zijn.

Naar huis. Ik wilde alleen maar naar huis.

1.

Het was herfst toen we in de vroege ochtend op Schiphol landden met de KL 0736 vanuit Curaçao. De uitgestrekte weilanden, de rechte snelwegen, de druilerige motregen: we waren weer thuis. In het valse ochtendlicht zag ik het vlakke landschap waar ik weer aan zou moeten wennen.

‘Kijk jongens, daar staan koeien, leuk hè,’ riep ik gemaakt vrolijk tegen de kinderen die hun nekjes verdraaiden om uit het vliegtuigraampje te kijken en een eerste glimp van het land op te vangen.

‘Bon bini in zonnig Nederland,’ grapte de Antilliaanse purser door de intercom. Welkom in de regen, ik kon er niet om lachen en een steek van heimwee naar de zon ging door me heen. Nu al, we waren nog niet eens geland.

Na vier jaar Curaçao keerden we weer terug naar Nederland.

Destijds was Victor uitgezonden door een grote Nederlandse bank en vol enthousiasme hadden we onze koffers gepakt om op het eiland te gaan wonen met onze drie jonge kinderen. Het Caribische avontuur lokte.

Ons huis bevond zich op een compound waar nog meer expats woonden. We werden warm onthaald, de bank organiseerde een borrel voor ons ter kennismaking en we wonden opmerkelijk snel.

Het was eenvoudig om contact te maken, iedereen zat in dezelfde levensfase. Allemaal midden dertig. De mannen werkten bij een multinational en de vrouwen hadden hun carrière even op een laag pitje gezet om voor de kinderen te zorgen. Niemand vond dat erg en het expatleven op Curaçao was ook te prettig om ergens een probleem van te maken.

De eindeloze dagen op Avila Beach waar de kinderen met hun schepjes en emmertjes uren zoet waren, zodat ik goede gesprekken kon voeren met de andere moeders, of gewoon de laatste roddels kon doornemen. We deden dat onder het genot van een glas vers vruchtensap en later op de dag een glas rosé. Onze grootste zorg was of de kinderen goed waren ingesmeerd tegen de verzen-gende zon en of we nog genoeg ijs hadden om onze drankjes te koelen.

Samen met de andere dames volgde ik dansles bij de lokale dansleraar Marcellino. Als ik met hem danste kwam zijn neus bij mij amper op borsthoogte, zijn handen stuurden dwingend mijn onwillige heupen, maar uiteindelijk leerde hij me de salsa.

‘Ik zie alleen maar talent!’ riep hij altijd vrolijk tegen ons groepje als wij verwoede pogingen deden om zijn ritme te volgen. Zijn gouden tanden schitterden in zijn mond als hij lachte.

Regelmatig gingen we met een groep vrienden naar Landhuis Brievengat om te dansen. Zwoele avonden, de tuin geurde zwaar naar bloemen en ik danste met Victor onder een sterrenhemel.

Het levensritme op het eiland was anders dan in Nederland. Langzamer. Af en toe bekreep me het gevoel dat ik me moest ont-wikkelen, dat er meer moest zijn dan deze zelfverkozen stolp, deze aaneenschakeling van borrels, barbecues, middagen op het strand en het volgen van Spaanse les. Deze onrust wuifde ik weg door te bedenken dat ons verblijf tijdelijk was en dat we moesten genieten dat we hier in deze periode van ons leven konden wonen.

David en Cas gingen naar de internationale basisschool en ik raakte bevriend met zowel de andere Nederlandse dames als met enkele Zuid-Amerikaanse vrouwen, die ook tijdelijk met hun gezin op Curaçao woonden.

Anna was mijn beste vriendin. Ze was een kleine, aantrekke-lijke Braziliaanse en bezat een natuurlijke levensvreugde die heel aanstekelijk werkte. Terwijl ze praatte gebruikte ze constant haar handen, haar armbanden rinkelden mee met haar klaterende lach. Samen met haar man Bruno organiseerde ze geweldige feesten, be-

roemd om de felgekleurde heftige cocktails. Hun kinderen waren even oud als de onze en haar zoontje Max werd het beste vriendje van David. We brachten veel tijd samen door. Terwijl we op het strand zaten bespraken we onze wensen en dromen en ik bekende haar dat ik me soms zo nutteloos voelde.

Nadat ik aan de Kunstacademie was afgestudeerd als binnenhuisarchitect was ik onverwachts zwanger. Na een antibioticakuur was de anticonceptiepil kennelijk niet meer betrouwbaar geweest en daar zat ik met een dikke buik, terwijl mijn jaargenoten carrière gingen maken of naar het buitenland afreisden. Weg waren mijn toekomstplannen en dromen.

Natuurlijk was onze zoon David meer dan welkom, maar tijdens de eerste maanden met doorwaakte nachten merkte ik dat ik mijn ambities even moest vergeten. Het was frustrerend: David huilde veel en mijn ideeën over werken naast een wiegje met een blozende slapende baby waren in de praktijk niet uitvoerbaar.

Vlak na David kwam Cas en daarna volgde na een paar jaar onze dochter Nina. Alhoewel ik natuurlijk zielsveel van ze hield keek ik af en toe nog weleens stiekem naar de lovende kritieken die mijn werk had gekregen tijdens mijn opleiding. Om ze vervolgens zuchtend op te bergen en optimistisch te bedenken dat mijn tijd nog wel kwam.

Anna hielp me enorm met dit onvervulde verlangen; ze liet me haar grote huis drastisch aanpakken. Ik mocht het verbouwen en inrichten, alles was mogelijk. Het was een enorme klus die maanden duurde, maar het resultaat was prachtig en zorgde voor veel mond-tot-mondreclame.

Al snel kreeg ik het druk. Nu ik steeds vaker gevraagd werd om grote villa's in te richten was mijn inhaalslag begonnen. Misschien op een andere manier dan waar ik vroeger van had gedroomd, maar toch. Toen ik ook nog eens werd gevraagd door een gerenommeerd internationaal interieurtijdschrift om aan een reportage over Curaçao mee te werken en een aantal van 'mijn' huizen op de foto's te zien waren, was ik ontzettend blij en stiekem trots op mezelf.

Vaak zaten Victor en ik samen in de zwoele avond met een glas wijn op onze witgeschilderde veranda. Dan keken we hoe onze drie kinderen speelden in de tuin vol exotische planten en palmbomen. Ze buitelden schaterend over elkaar heen, samen met onze bruine labrador Jimmy.

Terwijl we lachten om de rare capriolen in de tuin streefde Victor mijn hand en gaf me een knipoog. Nog vaker deed hij zelf mee aan hun wilde spelletjes; woest grommend imiteerde hij dan een gevaarlijk monster waardoor de kinderen gillend van de lach uit-een stoven. Een enorm warm geluksgevoel kon me op zo'n moment overspoelen. Ik had alles. Alles wat ik wilde.

Het onvermijdelijke moment was aangebroken dat we terug zouden keren naar Nederland. Ik wist dat het ooit zou gebeuren, we waren hier tijdelijk, ik had het alleen zo graag nog wat uitgesteld.

Victor had een topfunctie bij de bank aangeboden gekregen in Amsterdam. Hij had het uitstekend gedaan op Curaçao en een paar hele grote klanten in dit belastingparadijs gehad. Bovendien had hij veel zaken gedaan met Zuid-Amerika en nu was hij gevraagd als algemeen directeur. Een geweldige kans en een fantastische carrièrestap voor hem. We hadden het samen besproken en ik gunde het hem ook van harte, maar het betekende wel dat we alles achter moesten laten waar ik zo aan gehecht was geraakt. Mijn vriendinnen, mijn werk, de dagen op het strand en de warmte. Al probeerde ik het niet te laten merken; ik zag er enorm tegenop om terug te gaan.

De laatste weken op Curaçao werd ik bevangen door twijfel. Als het zwaard van Damocles hing het naderende vertrek boven mijn hoofd. Waarom moesten we ook alweer weg? Victor viel ik liever niet lastig met mijn negatieve gevoelens, hij verheugde zich op zijn nieuwe functie en was toe aan verandering. Natuurlijk was het kinderachtig, maar ik bleef hopen op een klein wonder waardoor ons vertrek uitgesteld zou worden. Dat wonder bleef uit en of ik nu wilde of niet, we gingen.

In juli waren we naar Nederland gereisd met de kinderen om binnen drie weken een geschikt huis te vinden. Op aanraden van wat makelaars zochten we in een luxe omgeving met veel groen op zo'n dertig minuten rijden van Amsterdam. Een fijne plek voor de kinderen om op te groeien, zo verzekerde men ons. Ik geloofde het meteen: ik zag tennisbanen, hockeyvelden en veel kinderen op de fiets. Maar het regende bijna onophoudelijk al die weken en de knoop in mijn maag werd steeds strakker.

Onvoorbereid op de aanhoudende kou kochten we haastig warme kleding; truien en jacks, we waren dit slechte weer ontwend. Terwijl de regen tegen het raam striemde van het vakantiehuisje in Loosdrecht staarde ik naar buiten en voelde ik me doodongelukkig.

We konden nog net op de valreep van het oude schooljaar een gesprek regelen bij een school die goed stond aangeschreven. Nietsvermoedend betraden we de kamer van de directeur die ons tijdens het gesprek keer op keer streng verzekerde dat het een absolute buitenkans was dat er plaats was op deze geweldige en gewilde school. We hadden het enorme geluk dat er een andere familie onverwachts zou verhuizen aan het begin van het nieuwe schooljaar waardoor er drie plaatsen beschikbaar waren, hij keek ons bijna bestraffend aan. We knikten begrijpend, ik durfde Victor niet aan te kijken omdat ik mijn mondhoeken voelde trillen van het ingehouden lachen om zijn pedante gedrag.

De directeur weidde nog wat uit over het hoge niveau van het onderwijs en het exclusieve karakter van de privéschool. De leerlingen waren bijna allemaal kinderen van advocaten, medisch specialisten, geslaagde zakenmensen en bekende Nederlanders.

'Mensen uit de showbusiness', fluisterde hij samenzweerderig alsof hij ons een goed bewaard geheim toevertrouwde. Hij keek een beetje zuur. 'Dat is in deze omgeving onvermijdelijk, maar het zijn toch beslist hele sympathieke mensen, als je ze beter leert kennen.' We knikten weer en probeerden gepast onder de indruk te zijn van deze vertrouwelijke informatie. Later, toen we eenmaal

het grote schoolplein hadden verlaten, lachten we hard om zijn arrogantie.

Onze zoektocht naar het geschikte huis in Nederland duurde lang. Ik raakte moedeloos van alle bezichtigingen. Uiteindelijk bekeken we op een van de sporadische zonnige dagen van die zomer nog een laatste huis, samen met een overenthousiaste makelaar.

‘Ik heb jullie droomhuis gevonden, bedank me later maar,’ zei hij met een knipoog terwijl hij met een zwierig gebaar de sleutel in de voordeur van het huis stak en deze opende.

Inderdaad, dit was het, dat voelde ik al toen we binnenkwamen in de grote hal. Het had sfeer, het had stijl, dit was wat we zochten. Een oud huis dat recent helemaal verbouwd was. Het had balken plafonds, meerdere open haarden, zelfs een in de keuken, een *master bedroom* met een hoog plafond en uitzicht op een bos. Ruimte, lichte kinderkamers en een grote leefkeuken, mijn grote wens. Het huis zat vol ingewikkelde panelen met allerlei spannende functies, gadgets waar Victor verlekkerd naar keek. Ingebouwde Bang & Olufsen-apparatuur, waar ik niets om gaf, maar waarvan Victors ogen gingen stralen. Ik keek om me heen en visualiseerde hoe ik het zou inrichten. Het zou prachtig worden. Het huis geurde naar verse verf, het stond leeg en het was helemaal klaar voor nieuwe bewoners. Dit huis was voor ons.

De kinderen renden meteen enthousiast de grote tuin in en slaakten indianenkreten bij het zien van het kunstgrasvoetbalveldje met twee kleine voetbalgoals, de schommel aan de grote eikenboom, de appelbomen, het zwembad met het donkerblauwe water en de grote veranda die wel wat leek op die van ons huis op Curaçao. Alles was perfect.

‘Waar wachten jullie op, kijk samen rond,’ nodigde de makelaar ons uit, en Victor en ik liepen hand in hand door het onbekende huis. In de hoge hal hing een grote, moderne kroonluchter en er waren twee symmetrische witte trappen naar boven. De slaapkamers met de wapperende dunne spierwitte gordijnen, het zonlicht

dat overdadig naar binnen scheen: het leek of het huis zich op z'n best presenteerde, alsof het zich uitstreekte en liet zien hoe ruim en licht het was. 'Woon in mij', leek het te smeken.

'Waarom wil iemand hier weg?' vroeg ik me hardop af.

'Een nare scheiding,' zei de makelaar, die plotseling weer achter ons stond, opgewekt. 'Eerst het hele huis renoveren en daarna scheiden, dat komt in deze buurt zo vaak voor,' vervolgde hij berustend.

Van tevoren hadden we samen afgesproken om vooral niet te enthousiast te doen, om de prijs te drukken. Dus liepen we semi-ongeïnteresseerd rond, maar ik zag dat Victor moeite had zich aan dat voornemen te houden. Toen de makelaar even uit de buurt was fluisterde Victor enthousiast in mijn oor: 'Dit is het schat, het is precies wat we zoeken. Er is zelfs een atelier in de tuin voor jou, heb je dat al gezien? Dan kan je weer gaan schilderen!'

De kinderen wervelden door het huis, de jongens kozen een kamer uit. Ze hadden al besloten dat dit het huis was waar de rest van de toekomst zou beginnen.

De makelaar kreeg een telefoontje en liep met zijn mobiel aan zijn oor druk gebarend de tuin in.

'Wat vind je, Jess?' Nu we alleen waren keek Victor gespannen naar mijn gezicht.

'Kunnen we ons dit veroorloven?' Ik keek nog eens om me heen. Het was een prachtig huis, maar ik wist ook wat de vraagprijs was. Victor knikte gehaast en bleef mij verwachtingsvol aankijken. Ik slikte even, nog altijd moest ik wennen aan het idee dat Nederland weer ons thuis zou moeten worden, maar dit huis was inderdaad perfect. Als ik ergens zou willen wonen, dan was het hier. Lachend keek ik hem aan en opgelucht kuste hij me. We omhelsden elkaar en gaven daarna een kinderachtige high five in de lucht. De makelaar kwam terug en keek verheugd.